Vrouwen in het Kalmthoutse straatbeeld.

Marguerite Corstiaens

Het is een feit en u hebt het waarschijnlijk opgemerkt er zijn heel weinig vrouwelijke straatnamen in dorpen en steden! In 2008 voegde de gemeente Kalmthout drie vrouwen toe in het straatbeeld, meer bepaald in de nieuwe verkaveling 'Draka Polva' (aan het 'winkelcentrum' in de Heidestatiestraat): Marguerite Corstiaens, Moeder Kee en Victorine Van Mechelen. Wie waren deze dames? Marguerite Corstiaens werd geboren te Antwerpen op 29 juli 1901 als dochter van Florent CORSTIAENS en Philippine NEEFS, die tot de gegoede Antwerpse burgerij behoorden. Vader Corstiaens bezat een kaarsenfabriek in de St. Antoniusstraat te Antwerpen. Hierbij hoorde een wasblekerij op Zurenborg. De was gebruikt voor kerkkaarsen moest inderdaad wit zijn. Vermits bijenwas geel is werd ze in de zon gebleekt Philippine Neefs was een dochter van likeurfabrikant Jacques NEEFS. In 1897 kocht het echtpaar in Kalmthout een stuk grond van Van Damme (hoek Kapellensteenweg/Beauvoislaan) om daar hun wasblekerij over te brengen (weg uit de pollutie van Antwerpen!).Zij bouwden daar ook hun buitenverblijf. Zo werd er nieuwe werkgelegenheid verschaft aan de Kalmthoutenaren. Zij ijverden ook voor het bekomen van het station in Heide en steunden financieel de opbouw van de St. Jozefskerk en de eerste kleuterschool. Bij het overlijden van vader Corstiaens in 1911, zette zijn vrouw, die pas 42 jaar was, de zaak verder. Marguerite CORSTIAENS bracht tijdens haar jeugd de schoolvakantie door in het buitenverblijf van haar ouders te Kalmthout. Later zou zij er ook met haar kinderen komen. Haar echtgenoot, Maurice BEAUVOIS; waarmee zij in 1921 huwde, maakte deel uit van de kerkfabriek in Heide. Samen kregen zij 5 kinderen: Raymond, Marguerite, André, Michel en Guy. Buiten de schoolvakanties verbleven ze in hun appartement in Antwerpen. Het rustig leventje van het gezin werd ernstig verstoord bij het uitbreken van de tweede wereldoorlog. Maurice Beauvois was reserve-officier en bevelhebber van het Geheime Leger (A.S.) voor Antwerpen-Stad. Hij onderhield contacten met de Britse Intelligence Service m.b.t. de verdedigingsplannen van de stad Antwerpen. Zijn vrouw hielp hem met zijn gevaarlijk werk door onder meer documenten over te brengen. Hij was dus een gezochte man en het werd met de dag gevaarlijker. Hij besliste om – na zich te hebben schuil gehouden in de Kalmthoutse bossen – naar Orval te vluchten en daar als pater onder te duiken. Hij kreeg er de kans niet toe, want op 12 februari 1944 om 4 uur 's nachts viel de Gestapo binnen in hun appartement in de Lamorinièrestraat. Hij kon langs de brandladder ontsnappen. Dit was wel opgemerkt en er was op hem geschoten. Marguerite hield vol dat ze haar man sinds weken niet meer gezien had. Zij werd aangehouden en overgebracht naar de gevangenis in de Begijnenstraat te Antwerpen samen met haar oudste zoon, Raymond – die zich aangegeven had om de plaats van zijn moeder in te nemen. Vader Beauvois die gevlucht was in een kelder in de Lange Leemstraat, bedacht zich en ging zich aangeven om zijn gezin voor represailles te sparen. Dit alles was vruchteloos, vermits ze alle drie gevangen bleven. Dochter Marguerite ondernam verschillende vruchteloze pogingen om haar moeder vrij te krijgen. Op 6 juni 1944 volgde de deportatie naar Duitsland. Eerst naar Ravensbruck en later naar Neu-Brandenburg, waar zij overleed op 25 april 1945. Haar man en oudste zoon overleefden hun deportatie evenmin.

Zoon André nam bij de bevrijding dienst in de R.A.F. Hij kwam heelhuids terug, maar overleed in 1947 in een auto-ongeval. Haar twee overblijvende zonen (Michel en Guy) woonden in Kapellen maar zijn nu ook overleden. Haar enige dochter was gehuwd met André Speth (overleden) en woonde in Knokke. Haar naam staat vermeld op de herdenkingszuil aan de kerk O.L. Vrouw - Centrum in Kalmthout. Alle personen hierop vermeld – behalve Marguerite Corstiaens - kregen een straatnaam. Deze onrechtvaardigheid werd dus in 2008 door het gemeentebestuur goed gemaakt!

Victorine VAN MECHELEN

Victorine Van Mechelen –ook Toorke genoemd- werd uit Kalmthoutse ouders (Frans VAN MECHELEN en Catharina VINK) geboren op 19 oktober 1893. Ze bracht haar kinderenjaren door in de Statiestraat. Zij ging naar de katholieke dorpsschool in Kalmthout. In die tijd was er inderdaad geen ander onderwijs. Haar ouders hadden niets met politiek te maken en niets kon doen voorspellen dat er voor haar een politieke rol was weggelegd. Ze belandde in de politiek via de toneelkring "De Verbroedering", waar haar echtgenoot, Flor BOL opgever (souffleur) was. Het "Volkshuis" bestond toen nog niet. Er werd gerepeteerd en opgevoerd in een groot ijzeren lokaal (achter het "Pannenhuis"), waar het in de winter bar koud was. De zaal werd verwarmd door een grote kachel. Dochtertje Lisette was toen 6 jaar en mocht zelfs een klein rolletje spelen, met succes trouwens. Ze woonde met haar gezin eerst in de Frans Raatsstraat en later in de Kapelstraat 24. Zij was een zeer sociale vrouw, die leefde voor haar medemens. Zij was goed ter taal en kon vooral goed luisteren, wat haar populair maakte. Ze bezocht de zieken in haar buurt, gestorvenen werden door haar afgelegd. Haar deur stond voor iedereen steeds open. Op 1 maart 1928 werd ze verkozen als gemeenteraadslid. Zij bleef in functie tot 1932. Toen ze lid werd van de C.O.O. (nu OCMW) zat zij op de juiste plaats om haar caritatieve werk voort te zetten. Zij bleef in functie tot in 1946. Verkozen worden als gemeenteraadslid is op zichzelf geen buitensporige gebeurtenis. De zaken liggen wel totaal anders als men bedenkt dat in 1928 de vrouwen nog lang geen stemrecht hadden. Het algemeen stemrecht voor vrouwen zou pas in 1948 zijn intrede doen. Het is zeker merkwaardig dat een (socialistische) dame erin slaagt verkozen te worden op een ogenblik dat vrouwen in de politiek heel weinig of niets in de pap te brokkelen hadden. Bovendien was **Victorine Van Mechelen de eerste vrouw die in Kalmthout gemeenteraadslid werd.** Tijdens de oorlog kwamen de buren bij haar luisteren naar de Engelse radio. Haar neef, politiecommissaris in Antwerpen, kon bij haar onderduiken. Het is ook niet verwonderlijk dat haar dochter (Lisette Bol) eerst kleuteronderwijzeres werd en later verpleegster. In het "groot verlof" ging zij met de kinderen van het "Volkshuis" of de "Bezemheide " naar de Heide. Bij hun terugkeer werden de kinderen bij "moeke" getrakteerd met een boterham en een gekookt eitje. De pastoor behoorde tot haar vrienden. Toen zij ziek werd, kwam hij bij haar op bezoek en bij haar overlijden op 12 februari 1961 werd haar vanop de preekstoel hulde gebracht, dit ondanks het feit dat zij niet kerkelijk begraven was. Toch het bewijs dat zij een uitzonderlijke vrouw was. Ze stierf op 12 februari 1961 en kreeg een straat met haar naam in de nieuwe verkaveling ''Draka Polva''.

Moeder Kee: Anna Cornelia Teysen

Zij werd geboren op 20 juni 1859 als dochter van Johannes Baptist TEYSEN en Theresia Francisca CLAESSENS. Ze huwde met Franciscus Shmitz (geboren op 28 november 1824 en gestorven op 1 februari 1900). Zij was de bezielster van "de Cambus" (1902-1920). Dit was in eerste instantie een werkkeet in de Kalmthoutse heide waar grondwerkers de ganse werkweek verbleven. In de periode 1893-1900 werd ter hoogte van de Vossenbergen het zand afgegraven dat nodig was voor de ophoging van de spoorwegberm lijn 12 Antwerpen Dam tot en met Antwerpen centraal station. Om

onze nostalgie wat te spijzen: deze 20m hoge duin moet destijds de parel op de kroon van de Kalmthoutse heide geweest zijn. Ouderen beweren dat men bij helder weer vanuit de top de O.L.Vrouwetoren van Antwerpen, met tegelijk de zeven torens van de omliggende dorpen kon zien. op het toppunt van deze werkzaamheden moeten er ongeveer 150 man gewerkt hebben waarvan een 75-tal konden logeren in het bijgebouw van "de Cambus" eigenlijk een overblijfsel van een oude toonzaal van de wereldtentoonstelling van 1870. Met houten britsen werd ze omgebouwd tot slaapgelegenheid. Uiteraard werd hier ook voor eten gezorgd. De uitbetaling van de werklieden gebeurde in het café door haar zuster, Philomena Teysen die samen met haar man, Franciscus van Tilburg, ploegbaas van de werken, de keet uitbaatte. Wanneer weduwe Shmitz-Teysen, beter gekend als "Moeder Ké" in 1902 met haar drie kinderen, Benjamin, Dagmar en Marie, de Cambus betrok was deze bewoond door dhr. Bastin, ex werfleider der afgraafwerken, en verknocht heideliefhebber. Deze verkocht de keet en aanbouwsels op voorwaarde dat hij kon blijven inwonen. De grond, ongeveer 1 ha, werd gehuurd van de gemeente Kalmthout voor 1 BEF, en dit voor een periode van 100 jaar, met het akkoord dat zij of haar nakomelingen er ooit weggingen, ze nooit meer terug mochten komen. Moeder Ké vatte het plan op om er een herberg en logementshuis van te maken en van de rest een woonhuis. Ze leidden een hard bestaan, de kinderen gingen naar de school op Kerkeneind, een voettocht door de barre heide van meer dan een uur, zoon Benjamin moest voor zijn werk de trein in Heide nemen zodat hij in het donker vertrok om tijdig aan te komen. "Moeder Ké" beheerde haar herberg met harde hand, schrok rovers af, bakte haar brood zelf in een turf oven, en had een eigen drinkwater opvangsysteem op basis van wit zand. Een lange spar met de Belgische driekleur diende als baken. De Cambus van Moeder Ké was bekend bij alle inwoners van Kalmthout als doel van een daguitstap voor lekker Cambusbrood met Cambushesp en Cambuslimonade. De Cambus werd ook druk bezocht door de elite van toeristen, natuurminnaars en ook schilders. We noemen er enkele: R. Baseleer, Van Kuyck. De Cambus en omgeving maakte dikwijls onderwerp uit van hun schetsen en tekeningen. In 1920 nam Moeder Ké haar intrek bij dochter Marie op de Heuvel en de Cambus werd afgebroken. Moeder Ké, kinderen en kleinkinderen hebben nog lang in de heidemaand augustus de enkele overblijfsels van de Cambus vol heimwee bezocht.Zij overleed op 7 februari 1937.

(bijdrage van Daniella Schijn)

Churros, een Spaanse lekkernij

Vlaanderen kent zijn frietkoten, Spanje zijn churrerías. Iedereen in Spanje denkt dat de churro van oorsprong een Spaanse lekkernij is. Sommigen denken dat de churros zijn ontstaan in Catalonië in het begin van de negentiende eeuw. Anderen denken dat het de Moslims zijn die tijdens de lange bezetting van het schiereiland de churros hier hebben ingevoerd. Volgens een andere legende zouden de herders in de bergen de churros hebben uitgevonden en het recept hebben verspreid. De waarheid is echter, dat er geen officiële versie bestaat over de oorsprong van de churros. Zelfs de medewerkers van de Provinciale Vereniging van Churros in Madrid, die het onderwerp hebben onderzocht, zijn er niet in geslaagd om licht te werpen op deze zaak. Volgens het meest aanneembare verhaal zou de Spaanse

Churros kraam op de jaarmarkt van Orito.

churro een lange geschiedenis achter de rug hebben. Het ontstaan van de churro zou niet te vinden zijn in Spanje maar in China, waar de Spaanse en Portugese scheepvaarders voor het eerst proefden van de 'youtiao', vrij vertaald als een 'in olie gebakken duivel', een lange goudbruin gefrituurde en gezouten deegstok, die gegeten werd in China en in andere Oost- en Zuidoost-Aziatische landen. Youtiao worden normaal bij het ontbijt gegeten als bijgerecht voor rijst of sojamelk. De Spaanse lekkernij werd geboren toen de Portugese zeevaarders dit gerecht mee naar huis namen. In plaats van zout voegden ze echter suiker toe aan het deeg en introduceerden de inmiddels bekende vorm van een ster om de churro snel beter te doorbakken en een goed krokant korstje te geven. De Spaanse herders gaven het gerecht de naam Churro, genoemd naar de Churro schapen, want het gekrulde gerecht leek op de hoorns van deze schapen die hoog in de bergen leefden. Het maken van churros als gerecht was voor de herders een goede vervanging van het brood dat ze tijdens hun lang verblijf in de bergen moesten missen. Ze hadden enkel een pan olie, wat water en bloem nodig om een lekkere warme maaltijd te bereiden. De Spaanse veroveraars introduceerden hun nieuwe gerecht ook in de landen van Zuid Amerika en kwamen terug met een nieuwe lekkernij: chocolade. De churro gedoopt in chocolade was geboren. Dit van oorsprong eenvoudig herders gerecht werd al snel een ware delicatesse in de dorpen en steden van Spanje. Nu vindt je bij alle traditionele feesten en vieringen wel een mobiele churreria. Maar de beste churros kan je in de grote steden vinden in beroemde churrerias. Zo vind je in het centrum van Madrid, in de Calle San Martin, de reeds in 1902 geopende chocolateria-churreria 'Los artesanos 1902'. In 1902 opende de heer Florenci, overgrootvader van de huidige eigenaar, Don Gabi, de deuren van deze Churreria. Het gebouw heeft twee verdiepingen en is geheel gewijd aan het opdienen van churros met chocolade. Door een glazen wand kan je de bakkerij zien en volgen hoe de churros worden gemaakt. Het is dankzij de inzet van meerdere generaties van één familie churreros dat ze nu een van de beste churros van Spanje hun klanten kunnen aanbieden.
(bijdrage van Wim Kuyps, uit "Ook dit si Spanje")

Max en Adolf 1941

Het tweede jaar van de oorlog. Advocaat Max Temmerman (1901-1942) was opgeroepen en al snel als krijgsgevangene in een lange mars naar Kortrijk gevoerd. Daar is hij samen met vriend Georges uit de rang ontsnapt en in een krantenwinkeltje gesprongen. De nazi's hebben niets gemerkt en beiden zijn later ieder met een gepikte Duitse fiets terug naar Antwerpen gereden. Zijn huis in Edegem was gebombardeerd en hij nam met vrouw Marthe en de zes kinderen intrek in het buitenverblijf van vader Temmerman in Heide-Kalmthout. Deze was ook magistraat en senator. Max werkte als jurist in diens bureau aan het stadspark en reed alle dagen per fiets heen en weer. Op een mooie dag kwam hij met een kist thuis. De kinderen daar omheen...een biggetje! Van zó dicht hadden ze nog nooit een cochon gezien maar de bedoeling was het beest te vetmesten want er dreigde al te veel honger en miserie in deze sombere tijden. Het knorretje kreeg de naam Adolf.

Dit was het decor: Keienhoflaan 25
(Nu Max Temmermanlaan) Heide
" Clos fleuri "

Max en Marthe met
Madeleine, 14 jaar
Claire, 13 jaar
Roland, 10 jaar
Thérèsa, 6 jaar
Jean, 4 jaar
Luc 2 jaar en ...

Commentaar overbodig. Nu kan een advocaat heel goed wetteksten samenstellen en pleitbrieven schrijven maar een varkenskot ineen timmeren... da's wat anders. Adolf had twee aangeboren eigenschappen: altijd grote honger en een ontembare ontsnappingsdrang. Max had een kot naast de woning ineen geknutseld waar de logé kon in rondsnuffelen tot groot jolijt van de verbouwereerde broers en zussen. 's Morgens vroeg had het diertje reeds het hazenpad gekozen! De kinderen moesten Ad vóór schooltijd terugvinden. Aanvankelijk heel plezant maar na enige tijd werd dat heel wat minder... 'Ad! Adolf! Ad!' galmde het door de laan. De officieren en soldaten fronsten de wenkbrauwen en voor de buren werd het dagelijkse kost. Nu was het terugvinden één, maar terugbrengen was iets anders. O, ja, nog een aangeboren eigenschap: koppig als twee ezels! Als aan haar oren werd getrokken deinde het groot lawaai achteruit. Dan maar aan de staart gesleurd: dan ging het orgel vooruit! Eenmaal Adolf terug in het kot getrokken en de primitieve sluiting dichtgeknoopt werd het spurten naar school. Dat werd zo dagelijkse kost. Soms werd Adolf teruggevonden in klein Zwitserland. Roland ontmoette eens twee douaniers op zijn penibele weg terug. Hij kwam er met een smoesje vanaf maar, oef!, liefst geen tweede keer. Vooral de drie oudsten, Mimi, Claire en Roland zorgden voor gratis publiciteit in de buurt. Zowat iedereen kende Adolf. Het was heel gewoon geworden dat het varkentje ronddoolde in de laan en dat ze hem, van school gekomen, gewoon onderweg oppikten. Op een goede dag kwam vader Max terug van het werk in zijn sjieke stadskledij en moest hij van zijn fiets afstappen om Adolf mee naar huis te trekken. Het werd echt tijd om er de slachter bij te halen. De koteletten en bloedpensen werden in de familie verdeeld en het werd weer stil in Heide... Kalmthout, 13 februari 2021.

Max Temmerman deed in het geheim verder met zijn heilig verzet tegen de bezetter. Spionage, radioverbinding met de geallieerden, sabotage en alle weerstandsactiviteiten. De nazi's hielden hem echter in 't oog en op 21 november 1942 werd hij na een lange gevangenschap voor het vuurpeloton gezet samen met vier kompanen van de groep Stockmans. Zij stonden fier recht en zongen luidkeels de Brabançonne.

(verhaal samengesteld door Bob Autrique, Max Temmermanlaan, naar aanleiding van een vertelling door een direct familielid)

Op de bank: Theo Melsen uit de Bakkersdreef!

Dinsdagmorgen 29 juni, we hebben afgesproken met Theo Melsen, wonende in de Bakkersdreef. Theo werd geboren in Mariaburg (Ekeren) op 7 juni 1937. Hij is gehuwd met Maddy Godaerd en woont sedert begin van de jaren ’70 in Heide. Samen hebben ze één dochter, Chantal, die in Nederlands Putte woont. Beroepshalve was Theo vertegenwoordiger in auto-onderdelen en gereedschappen. Theo kwam in Heide wonen door een goede band te hebben met de familie Van der Vloet destijds wonende in de Beauvoislaan.

Ondertussen is Heide al lang jou woonplaats?

Ja, al heel lang eigenlijk, ben ondertussen ook wel wat een bekende figuur in Heide geworden, dat komt vooral door onze “fietsclub” de Heidestoempers, waarbij ik al vele jaren actief ben.

Jij was zelfs één van de stichters?

Klopt, ik heb deze club zelf mee gesticht. Andere stichters waren Hugo Stevens, Marcel Smout, Leon Mariën, Walter Govaers, en dan vergeet ik misschien nog wel iemand. Het begon allemaal in 1973 met op zondag te gaan fietsen met enkelen mensen. We vertrokken toen vanuit de Heikantstraat, de woning van Hugo Stevens. De fietsers waren toen Hugo, Herman en Marcel Stevens, Marcel Stevens (de facteur), Marcel Smout, René Stevens, Frans Vanthillo, Marcel Meeusen, Fonne Sneulders, Jos en Rob Bernaerts, Ludo Van Loon, Fred Francken. Rond 1975 werd dan de club gesticht.

Het begon klein, maar dat is de club ondertussen niet meer!

Zeker niet, de club is mondjesmaat gegroeid in al die jaren. Jaar na jaar telt de club meer leden. Momenteel zijn er dat z'n 220 waarvan er een 200 toch wekelijks fietsen. Ondertussen zijn er ook al 12 fietsende dames bij. Door de jaren heel zijn er binnen de club fietsgroepjes ontstaan, afhankelijk van het tempo dat wordt aangehouden en het aantal kilometers dat wordt afgelegd. De meeste mensen vertrekken in groep aan de Ster (Verbindingsweg), andere op het Heidestatieplein.

Jullie ondernamen ook al grote tochten?

In 1975 werd de eerste grote tocht ondernomen, vanuit Kalmthout fietsten we naar Lourdes. We waren toen met een 15 personen. Enkele jaren later waagden we een trip vanuit Rome naar Kalmthout, een tocht van 1800 kilometer. Nog enkele jaren later reden we naar Santiago de Compostella (2000 kilometer) en de volgende grote tocht ging naar Velje in Denemarken. We waren daar toen te gast bij de zus van Marcel Stevens die daar in het klooster actief was.

Maken jullie nu nog van die grote tochten?

We zijn in de jaren '90 ook nog naar Wenen gefietst. De laatste jaren organiseren we een fietsweek in Mallorca. Jaarlijks plannen we ook wel wat langere ritten. Traditioneel start dat in het begin van het seizoen met een trip naar Scherpenheuvel. Jaja, we zijn allemaal Heiligen geworden met de nodige zonden, zoals het blijven hangen na een rit natuurlijk. Dat hoort er nu éénmaal bij.

Heb je buiten het fietsen nog andere hobby's?

Eigenlijk niet veel, wat werken in de tuin en er genieten! Maar het fietsen blijft toch in het bloed zitten. Ik fiets nog twee à driemaal per week. Met de corona was het wel iets minder maar nu moet ik toch mijn corona-buikje terug zien weg te krijgen.

Eigenlijk zijn de Heidestoempers de kanaries van het dorp!

Inderdaad en onze sponsor ziet dit graag gebeuren. Het verheugd hem zeker zoveel mensen in dezelfde uitrusting door het dorp te zien rijden. Ze zijn een deel geworden van het dorpsbeeld bij ons maar ook zeker in de omliggende dorpen. Frank Van Trier is onze sponsor en ondertussen ook onze voorzitter. Ik heb zelf jarenlang de leiding genomen, nu is het aan de "jeugd". Toch merk ik op dat de gemiddelde leeftijd van onze groep nog tamelijk hoog is.

Zovele jaren de leiding nemen als vrijwilliger was dat gemakkelijk?

Onze club is ondertussen zeer gekend in de omgeving en zeker ook bij de horeca in de streek. Ik heb dit altijd graag gedaan, leiding nemen en amusement gecombineerd. Maar een club samenhouden is niet altijd gemakkelijk en zo moest ik ook dikwijls de "vrederechter" zijn. Vooral door het alsmaar

groeien van de club ontstaan er kliekjes/vriendengroepen, dat zorgt soms ook wel eens voor problemen.

Jij woont al zo lang in Heide, wat vindt je van ons dorp?

Ik zou eerlijk gezegd Heide niet meer kunnen missen. Het is ondertussen een groot deel van mijn leven al zo. Ik woon er graag en geniet van de streek. Eigenlijk zou ik nergens anders meer willen wonen.

Foto genomen van de fietsers die in 1975 van Rome naar Kalmthout fietste:

bovenaan vlnr:

Kees Kerstens†, Hugo Stevens†, Frans Konings, Gabriël Delafaille †, René Stevens, Rob Bernaerts†, Ludo Van Loon, Marcel Stevens,

onderaan vlnr:

Vic Van Dijck†, Frans Vanthillo†, Theo Melsen, Leon Marien† en Marcel Stevens†.

Waar economen niet aan hadden gedacht!

Nu velen de smaak van het fietsen te pakken hebben van tijdens de loc down, is er een studie die de dienst financiën schrik aanjaagt. De ceo van een bank zette de economen aan het denken toen hij zei:

Fietsers zijn nu een ramp voor de economie van het land!
Zij kopen geen auto en nemen geen autolening.
Kopen geen autoverzekering
Kopen geen brandstof
Hun auto moet niet naar onderhoud en reparaties.
Zij hebben geen betaald parkeren nodig
En fietsen is gezond maar...
Gezonde mensen helpen de economie niet.
Integendeel!
Ze kopen geen medicijnen.
Ze gaan niet naar ziekenhuizen, dokters, kinesisten
P.S. Voetgangers zijn nog erger. Zij kopen niet eens een fiets.
(nadenkertje, ingezonden door Frank Couscheir, Kon. Astridlaan)

En nu……? Misschien Olympisch goud?

Vrijdag 2 juli moesten ze het doen, de Italianen verslaan om door te gaan naar een volgende ronde op het Europees kampioenschap voetbal. Maar het bleek dat de Italianen iets te sterk voor de dag kwamen en voor België zat ook het geluk aan de foute kant. Een ticket naar Tubeke was het resultaat. Nochtans hadden we met z’n allen op meer gehoopt. Door het versoepelen van de

coronamaatregelen kon er al wat meer en zo waren er samenkomsten met een groot scherm met de nodige drank erbij. Dat was zo in het café 't Centrum in Heide, aan de Zoeten Inval of op het voetbalveld van Kalmthout SK. Het is nu afgelopen voor de Rode Duivels en nu maar hopen dat ze het volgend jaar in Qatar het kunnen waar maken. Maar we moeten ondertussen niet op onze honger blijven zitten. Op 23 juli starten de Olympische spelen en misschien pakken we daar wel één of meer gouden, zilveren of bronzen medailles. En moest dat niet lukken dan is er nog altijd onze Kalmthoutenaar Peter Genyn die ongetwijfeld goed zal presteren in de Paralympics die na de Olympische spelen volgen. Daarbij nog de "tour de France" en zo zal sport de komende weken weer hoog aangeschreven staan in menigeen huiskamer!

Uit de oude doos: bouw van het gemeentelijk zwembad!

Deze foto is genomen begin half de jaren '70 toen men actief was met de bouw van het gemeentelijk zwembad langsheen de Kapellensteenweg ter hoogte van het Sint-Vincentius tehuis. Zie ook hoe het bejaardentehuis er toen heel anders uitzag dan dat we dat nu kennen! Nadien kwam er ook de verkaveling van de weilanden achter het zwembad!

Heide vertelt is een tijdelijke uitgave

Redactie: Louis van den Buijs
vandenbuijslouis@gmail.com
0477/22.24.81

Eerder verschenen krantjes kan je downloaden via www.binkalmthout.be